

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 3

Januar

1945

VILJE

Sandt er det sagt,
at Vilje er Magt,
såsandt den er sund og sterk.
Vil som en Mand
så er du en Mand
og magter et Manddoms-Verk.

Vil som en Træl,
så er du en Træl,
der er ingen anden Råd.
Vil som en hund,
så er du en Hund
og passer til Hunde-dåd.

Vil du dit Flag
så heis det idag,
og dermed er Flagget dit.
Vil du dit Land
og vil det som Mand,
så har du det frelst og Frit.

Per Sivle.

SOVIETFOLKETS STORE BEDRIFT I KRIGEN FOR FEDRELANDET.

Av J. V. Stalin.

I.

Når den røde armé med framgang har kunnet oppfylle sin plikt mot fedrelandet og jage tyskerne ut av sovjetlandet, så skyldes dette den ting at hele vårt land, alle folk i vårt land bak fronten har hjulpet den på alle måter. Det selvoppofrende arbeid som er blitt utført av alle sovjetmennsker i det forløpne år, av arbeiderne, bøndene, de intellektuelle så vel som våre stats- og partiorganers ledende virksomhet har foregått under parolen: «Alt for fronten».

I det forløpne år er det blitt oppnådd nye store resultater i industrien, jordbruket og transportvesenet, et nytt oppsving i vår krigsøkonomi.

**PATRIOTER: KJEMP MED OSS FOR NORGES FRIHET
DØD OVER DE TYSKFASCISTISKE OKKUPANTER!**

I krigens fjerde år framstiller våre fabrikker flere ganger mer tanks, fly, kanoner, granatkastere og ammunisjon enn i begynnelsen av krigen. Den vanskeligste periode i gjenreisningen av jordbruket er forbi. Etter at landet har vunnet igjen de mest fruktbare deler av Don- og Kuban-områdene, etter befrielsen av Ukraina, gjenreises vårt jordbruk hurtig etter sine tunge tap. Vår jernbanetransport har klart en belastning som neppe noe annet lands transportvesen har maktet. Alt dette vitner om at sovjetstatens økonomiske grunnlag har vist seg å være uten sammenligning mer livskraftig enn fiendestatenes økonomi.

Det sosialistiske samfunnssystem som er oppstått av oktoberrevolusjonen, har gitt vårt folk og vår armé en veldig og uovervinnelig styrke. Tross krigens tunge byrder, tross den midlertidige okkupasjon av meget store og økonomisk viktige landsdeler har sovjetstaten ikke innskrenket, men fra år til år øket frontens forsyning med våpen og ammunisjon. Nå har den røde armé ikke mindre, men mer tanks, kanoner og fly enn den tyske armé. Når det gjelder krigsteknikkens kvalitet, så er den meget bedre enn fiendens bevæpning. På samme måte som den røde armé i en lang og tung kamp hvor den sto alene, seiret i krigen mot de fascistiske arméer, har arbeiderne bak sovjetfronten i sin kamp mot Hitler-Tyskland og dets forbundsfeller vunnet en økonomisk seier over fienden. Sovjetmenneskene har gitt avkall på mange nødvendige ting, de har bevisst tatt på seg store materielle savn for at fronten skulle få så meget som mulig. De enorme vanskeligheter under den nåværende krig har ikke knekket, men bare stålsatt sovjetfolkets jernharde vilje og mandige ånd enda mer. Vårt folk har med rette vunnet ry som et heroisk folk.

Vår arbeiderklasse ofrer alle sine krefter for seirens sak, den forbedrer ustanselig produksjonsteknikken, øker industribedriftenes kapasitet, bygger nye fabrikker og verksteder. Sovjet-Unionens arbeiderklasse har utført en stor arbeidsbedrift i den nåværende krig.

Våre intellektuelle søker djervt etter å finne fram til nye metoder på teknikkens og kulturens områder, utvikler med framgang den moderne vitenskap videre og tillemper med skapende initiativ dens resultater i produksjonen av våpen til den røde armé. Sovjet-Unionens intellektuelle har med sitt skapende arbeid gjort en uvurderlig innsats for å slå fienden.

En armé kan ikke slåss og seire uten moderne utrustning. Men den kan heller ikke slåss og seire uten brød, uten proviant. Takket være kollektivbøndenes omsorg lider den røde armé i det fjerde året av krigen ingen mangel på proviant. Kollektivbøndene og bondekvinnene forsyner arbeiderne og de intellektuelle med mat og industrien med råstoffer, gjør det mulig for fabrikkene som framstiller våpen og utrustning for fronten, å arbeide normalt. Våre kollektivbønder hjelper aktivt og med full bevissthet om sin plikt mot fedrelandet den røde armé til å vinne seier over fienden.

Historien vil alltid bevare minnet om de eksemPELLøse arbeidsbedrifter som er blitt utført av sovjetkvinnene og vår prektige ungdom som har båret hovedtyngden av arbeidet i fabrikkene, i kollektivbrukene og statsjordbruket. For fedrelandets ære og uavhengighet viser sovjetkvinnene, de unge guttene og jentene heltemot og offervilje på arbeidsfronten. De har

vist seg verdige sine fedre og sønner, menn og brødre som forsvarer fedrelandet mot de tyskfascistiske illgjerningsmenn.

Kilden til sovjetmenneskenes arbeidsbedrifter bak fronten likesom våre soldaters uforgjengelige kampbedrifter ved fronten er den brennende og livgivende sovjetpatriotisme.

Sovjetpatriotismens styrke består i at den som sitt grunnlag ikke har rasemessige eller nasjonalistiske fordommer, men folkets dype hengivenhet og trofasthet mot sitt sovjetfedreland og det broderlige fellesskap mellom de arbeidende av alle nasjoner i vårt land. I sovjetpatriotismen forenes folkenes nasjonale tradisjoner harmonisk med de felles livsinteresser for alle arbeidende i Sovjet-Unionen. Sovjetpatriotismen skiller ikke, men sammensveiser tvert imot alle nasjoner og folkeslag i vårt folk til en eneste brodelig familie. I dette må en se grunnlaget for det ubrytelige og stadig sterkere vennskap mellom Sovjet-Unionens folk. På samme tid akter Sovjet-Unionens folk rettighetene og uavhengigheten til folkene i fremmede land og har alltid vist seg beredt til å leve i fred og vennskap med nabostatene. I dette må en se grunnlaget for de voksende og stadig sterkere forbindelser mellom vår stat og de frihetselskende folk.

Sovjetmenneskene hater de tyske landrøvere ikke fordi de tilhører en fremmed nasjon, men fordi de har brakt uendelige ulykker og lidelser over vårt folk og alle fredselskende folk. I vårt folk har en et gammelt ord som sier: «En dreper ikke vargen fordi han er grå, men fordi han eter sauer.»

De tyske fascister har til sitt ideologiske våpen valt den menneskefiendtlige raseteori med den beregning at forkynnelsen av den dyriske nasjonalisme skal skape moralske og politiske forutsetninger for de tyske erobrerens herredømme over de underkuede folk. Men rasehatets politikk som hitleristene fører, er i virkeligheten blitt en kilde til indre svakhet og utenrikspolitisk isolasjon for den tyskfascistiske stat. Rasehatets ideologi og politikk er en av de faktorer som bidrar til oppløsningen av den hitleristiske røverblokk. Det kan ikke betraktes som en tilfeldighet at ikke bare de undertrykte folk i Frankrike, Jugoslavia, Polen, Tsjekkoslovakia, Grekenland, Belgia, Danmark, Norge og Holland har reist seg mot de tyske imperialister, men også Hitlers tidligere vasaller — italienerne, rumenerne, finnene, bulgarerne. Ved sin kannibalpolitikk har hitlerklikken reist alle folk i verden mot Tyskland, og den såkalte «utvalgte tyske rase» er blitt gjenstand for alminnelig hat.

Under krigen har hitleristene lidd ikke bare et militært, men også et moralsk og politisk nederlag. Den ideologi som hersker i vårt land og som hevder alle rasers og nasjonaliteters likeberettigelse og vennskapet mellom nasjonene, har vunnet en fullstendig seier over hitleristenes ideologi med dens bestialske nasjonalisme og rasehat.

Nå da fedrelandskrigen går mot sin seierrike avslutning, trer sovjetfolkets historiske rolle fram i dagen i all sin storhet. I dag innrømmer alle at sovjetfolket med sin selvoppofrende kamp har reddet Europas sivilisasjon fra de fascistiske fangevoktere. Dette er sovjetfolkets store historiske innsats i menneskehetens historie. (J. V. Stalin på festmøtet i Moskva sovjet den 6. november 1944.)

KONGENS TROSKAPSED TIL FORFATNINGEN.

Fra framtrædende demokratisk hold har vi mottatt nedenstående:

Den 25. november 1905 kom kong Håkon til Norge. To dager senere møtte Kongen og Dronningen fram i Stortinget, Kongen for å avlegge troskapseden til forfatningen.

President Berner som ledet Stortingets forhandlinger, holdt følgende tale:

«Deres Majestæter.

Stortinget som det norske folks representant hilser Norges Konge og Dronning velkommen i sin midte. I kraft av Stortingets enstemmige valg med full tilslutning av det norske folk, har Deres Majestæt besteget Norges trone. Men for at Deres Majestæt skal kunne utøve den myndighet som Grundloven tillægger Kongen, har Deres Majestæt nu at avlegge den ed til forfatningen som Grundloven foreskriver.

Jeg tillater mig at oppfordre Deres Majestæt til å avlegge denne ed.»

Statsminister Michelsen trådte derpå fram og overrakte Kongen et doku-

ment, hvoretter Kongen med opprakt høgre hånd ifølge Grundloven uttalte:

«JEG LOVER OG SVERGER AT VILLE REGJERE KONGERIKET NORGE I OVERENSSTEMMELSE MED DETS KONSTITUSJON OG LOVE SAASANDT HJÆLPE MIG GUD OG HANS HELLIGE ORD.»

Denne troskapsed var Kongens håndfestning til det norske folk.

Troskapseden har han holdt, og troskapseden vil han holde.

I denne troskapsed ligger at han ikke vil tillate at våre folkevalte stats- og kommuneorganer skyves til side, og at ukonstitusjonelle styrever settes.

I denne troskapsed ligger at han ikke vil tillate at et frihetselskende folks mest dyrebare rettigheter krenkes.

Kongens troskapsløfte skal være folkets troskapsløfte. Folket vil være tro mot vår Grunnlov og våre lover.

«ET ORD VERDIG EN KONGE»

I sin bok av 1928 «Om avvæpning» skriver Sven Aarrestad:

Kong Håkon skal ifølge hvad dr. Torstein Høverstad nylig fortalte i «Den 17de Mai», ha svart en mann, som vilde ha hjelp av kongen til opprettelse av en skole, som skulde ha til formål å møte agitasjonen fra kommunistene: «Men jeg er også

kommunistenes konge.» Dette var et ord verdig en konge. Og dog gjaldt det her, så vidt man kan se, ikke annet enn kamp mot kommunistene med åndelige våpen. Når der er nordmenn som er kommunister, så er Norge også kommunistenes Norge — ikke bare mitt og ditt eller de borgerliges Norge.